‘… en als projectassistente dacht ik aan Emily.’

Bij het noemen van mijn naam schrik ik op. Mijn gedachten waren bij een bijzonder gecompliceerd IT-beveiligingsprobleem.

Charlie, onze projectleider bij Secur-Code, kijkt me vol verwachting aan. Wat heeft hij nog meer gezegd terwijl ik met mijn hoofd ergens anders zat? Iets over een belangrijke nieuwe klant die de zaak per se wil binnenhalen?

‘Waarom uitgerekend ik?’ vraag ik, om tijd te winnen.

Nu kijken ook mijn collega’s naar me – een dozijn mensen van halverwege de twintig in de gebruikelijke sportschoenen, jeans en T-shirts.

‘Dat is toch logisch?’ Charlie tikt met de laserpointer op de vergadertafel. ‘Je bent Brits, dus je spreekt vloeiend Engels en je ziet er goed uit.’

Mijn collega’s lachen. Ik niet, want dat zegt Charlie elke keer als hij geen goede argumenten heeft. Mijn uitstekende kwaliteiten als IT-beveiligingsexpert noemt hij meestal niet. Dat ik blond ben, is zijn tweede favoriete argument. Dat gebruikt hij wanneer hij iemand wil uitleggen dat vrouwen, met name blondines, niets van techniek snappen.

‘Kom op, Emily, vier of vijf weken Londen, chic hotel, alles op kosten van de zaak – wat houdt je nog hier?’

Door het raam kijk ik naar de Berlijnse motregen. ‘Het weer in elk geval niet.’

Charlie grijnst merkwaardig tevreden. ‘Zo mag ik het horen! Briefing over twintig minuten in mijn kantoor. We vertrekken maandagmorgen.’

De briefing was beangstigend kort. Charlie schijnt zelf nauwelijks iets over het project te weten. Hij kon me niet veel meer vertellen dan dat de opdrachtgever een softwarebedrijf is dat Secur-Code al twee jaar als klant probeert binnen te halen. Daarom neemt Charlie, als een van onze meest ervaren projectleiders, de opdracht ook persoonlijk op zich.

Vermoedelijk is mijn aanwezigheid ter plekke helemaal niet nodig, maar hij presenteert zichzelf tegenover klanten graag als programmeergenie, en genieën houden zich nu eenmaal niet graag bezig met administratieve taken. Hij zal het dus wel aan mij overlaten om ons werk te documenteren en te testen. Het is niet zo gek dat de keuze op mij is gevallen. Omdat ik de enige vrouw in het team ben, komen ondankbare assistentenkarweitjes meestal bij mij terecht.

In elk geval sta ik keurig op tijd in spijkerbroek, T-shirt, hoody en sneakers op het vliegveld en wacht op Charlie, die weer eens laat is. Ik heb al ingecheckt en mijn koffer – met mijn 'werkuniform', een zwarte rok met een bijpassend jasje en een half dozijn witte blouses, plus diverse zwarte schoenen met hoge en minder hoge hakken – afgegeven. Terwijl ik sta te overwegen of ik alvast naar de gate zal gaan, komt Charlie op zijn gemak aanslenteren, terwijl hij iets roods van zijn vinger likt. 'Zo, op naar de gate dan maar. Ik heb alleen handbagage. Mmm, Berlijnse currywurst, bestaat er iets lekkerders?'

'Als ontbijt?' Ik hang mijn handbagage, een kleine rugzak,

over mijn schouder en probeer Charlie bij te houden, die gezien zijn korte benen en gezette postuur een verrassend tempo aanhoudt.

Ongeveer twee uur later staan we bij de bagageband op Heathrow. Dat wil zeggen, ik sta daar, terwijl Charlie heen en weer loopt en in zijn mobieltje praat. Een halfuur later – Charlie heeft inmiddels een hoogrood hoofd – staat het vast: mijn koffer is om de een of andere reden niet meegekomen.

'Ik wacht buiten!' Zichtbaar geërgerd verdwijnt hij door de deur naar de aankomsthal. Als Charlie een slechte bui heeft, loopt iedereen liever met een grote boog om hem heen, dus ik knik en ga in mijn eentje naar de balie voor zoekgeraakte bagage. Nog geen halfuur later loop ik met een briefje en de toezegging dat ze me zullen bellen zodra mijn koffer terecht is ook de aankomsthal in.

Gelukkig ontdek ik Charlie meteen. Hij zit in een café en voor hem staan de restanten van een sandwich en een lege beker.

'Sorry dat mijn koffer is verdwenen,' mompel ik.

'Daarom reis ik ook alleen met handbagage!' snauwt Charlie. Hij is blijkbaar nog niet gekalmeerd. 'Vooruit, we pakken een taxi!'

Zowel de ongebruikelijke luxe van een taxirit naar Londen als het centraal gelegen hotel imponeert me: geen stoffige charme van bloempatronen, scheve muren en eeuwig klemmende ramen, zoals ik van eerdere bezoeken aan Engeland gewend ben, maar een tamelijk nieuw, groot gebouw met weliswaar kleine, maar modern ingerichte kamers wacht ons.

Charlie verdwijnt zo snel naar de zijne dat ik niet de kans

krijg hem te vragen wat de plannen voor de rest van de dag zijn.

Een beetje besluiteloos laat ik me op mijn bed vallen. Precies op dat moment gaat mijn mobieltje: mijn koffer is terecht – hij staat in Dublin. Ik vraag maar niet hoe dat kan. De vrouw aan de andere kant van de lijn belooft dat hij met het eerstvolgende toestel meekomt naar Londen en dan per koerier naar het hotel wordt gebracht.

'En hoelang gaat dat ongeveer duren?'

'In de loop van de avond moet u hem hebben.'

Ik bedank haar en klop op Charlies deur om hem het nieuws te vertellen. Hij doet pas na de derde keer kloppen open. Zijn haar is nat, alsof hij zijn hoofd onder de kraan heeft gehouden.

'Alles in orde?'

'Jezus, ik ben zo beroerd...' Hij kijkt me tamelijk glazig aan, draait zich abrupt om en rent naar de badkamer.

Ik hoor hem overgeven en weet niet goed hoe ik moet reageren. 'Kan ik iets voor je doen? Wil je een glas water? Een kop thee?'

'Jij bent echt een typische Engelse. Als er iets niet in orde is, is een kop thee het eerste waar je aan denkt.' Charlie komt terug en laat zich zwaar ademend in de enige stoel vallen.

Ik blijf aarzelend bij de deur staan.

'Ik denk dat ik iets verkeerds heb gegeten,' kreunt hij.

Zwijgend wacht ik af.

Hij strijkt met beide handen over zijn gezicht en zijn kale hoofd. 'Uitgerekend vandaag, nu de kick-offmeeting is!'

'Hoe laat zou die dan zijn? Misschien voel je je tegen die tijd weer wat beter,' zeg ik aarzelend.

Charlie kijkt op zijn horloge. 'Over een uur! Nee, dat moet ik afzeggen.' Hij pakt zijn mobiele telefoon en belt de klant. Uit

wat hij zegt, begrijp ik dat de klant er niet bepaald enthousiast over is dat de meeting moet worden uitgesteld. Pas als Charlie zegt: 'Ja, dat zou kunnen...' en mij taxerend opneemt, spits ik mijn oren en ik schud verwoed mijn hoofd. Maar Charlie heeft het gesprek al beëindigd.

'Zo, probleem opgelost,' zegt hij. 'Jij brengt de documenten erheen, hij kijkt alles vanavond door, en dan doen we die kick-offmeeting morgenochtend om negen uur.'

'Kun je de informatie niet gewoon mailen?'

Charlie schudt zijn hoofd. 'Nee, dat wilde hij absoluut niet. Dus wees lief en ga ze even brengen.'

Ik kijk naar mijn spijkerbroek en mijn hoodie. 'Sorry, maar ik kan toch zo niet naar een klant?'

'Je hoeft ook helemaal niet naar de klant. Geef dit maar gewoon bij de receptie af.' Hij stopt me een dikke map in de hand. Tot zover het onderwerp papierloos kantoor. Terwijl ik me nog afvraag hoe Charlie het heeft klaargespeeld om dat enorme ding in zijn handbagage mee te nemen, houdt hij al een geprinte e-mail onder mijn neus. 'Dit is het adres van de klant. Het moet hier vlakbij zijn.'

❤

Met behulp van mijn navigatie-app heb ik het adres snel gevonden. Het is in de buurt van Charing Cross, een tamelijk onopvallend gebouw in een kleine zijstraat. Maar Britten neigen nu eenmaal tot understatement.

De beveiliging van dit bedrijf werkt in elk geval goed, want de vriendelijke, maar kordate man bij de receptie neemt om

veiligheidsredenen in principe geen ongeadresseerde pakjes aan. Maar ik mag wel naar de secretaresse van meneer Brooks om de map persoonlijk af te geven. Met het oog op de beveiliging natuurlijk niet erg logisch, maar dat is niet mijn verantwoordelijkheid.

'Neemt u de lift helemaal links,' roept hij me na. 'Ik stuur u naar de vijfde verdieping.'

Ik stap in de lift, die in beweging komt zonder dat ik op een knop heb gedrukt. Nu heb ik er spijt van dat ik niet de tijd heb genomen om op internet informatie op te zoeken over onze nieuwe klant, maar daar Charlie gaf me geen kans voor. In elk geval weet ik ondertussen de bedrijfsnaam: BSC. Al schiet ik daar weinig mee op.

Ik ben zo verdiept in mijn gedachten dat ik, zodra de liftdeuren opengaan, automatisch uitstap. Helaas wil iemand anders op hetzelfde moment instappen, met als gevolg dat ik, met de map in mijn armen, tegen een mannelijke borst bots en tot overmaat van ramp met mijn hoofd tegen zijn kin stoot.

Au! Ik wrijf over mijn voorhoofd en kijk verschrikt naar hem. De man zit al voor me op de grond op zijn hurken. Hij heeft donkerblond, licht golvend haar. Hopelijk heb ik hem niet omvergelopen. Maar nee, hij is gewoon bezig mijn papieren op te rapen. Ik heb niet eens gemerkt dat ik de map bij de botsing heb laten vallen. Helaas is hij opengegaan en er liggen een heleboel losse papieren op de grond.

Dus zak ik ook door mijn knieën om hem te helpen. Als dank krijg ik een duw tegen mijn schouder van de liftdeur die wil sluiten.

'Au! Sorry, normaal gesproken ben ik niet zo onhandig!' Normaal gesproken word ik ook niet als bezorger op pad ge-

stuurd, maar zit ik achter een computer en kan ik niet al te veel verkeerd doen.

Hij zet een voet voor de liftdeur, zodat die niet meer dicht kan gaan. Helaas moet hij daarvoor opstaan, en nu zie ik alleen nog zijn schoenen en een deel van zijn antracietkleurige broekspijpen, terwijl ik op mijn knieën alle losse bladen verzamel. Elegant is anders.

De drager van de zwarte schoenen reikt me de hand. Ik neem hem aan en laat daarbij de papieren die ik net heb opgeraapt voor de tweede keer op de grond zeilen. Hoezo onhandig?

'Staat u nu eerst maar eens op. Christopher Brooks,' stelt hij zich voor. 'En u bent...?'

'Emily... Emily Martin. Ik moet deze map afgeven bij uw secretaresse.' Een klein, nog functionerend deel van mijn brein heeft in elk geval zijn naam opgepikt.

Zijn ogen dwalen over de chaos op de grond, en ik kijk naar hem op. Ergens halverwege ontmoeten onze blikken elkaar. Ik adem hoorbaar in. Allemachtig, wat een spetter! In mijn branche ontmoet ik helaas niet vaak aantrekkelijke mannen. Mijn collega's lopen er meestal slordig bij, en na een nacht doorwerken achter de pc faalt zelfs de beste deo.

Christopher Brooks daarentegen is lang en slank, gladgeschoren en draagt een perfect zittend kostuum met een crèmekleurig overhemd en een donkere das. Zijn donkerblonde haar is modieus kort geknipt en hij ruikt naar een frisse aftershave. Hij zou eerder kunnen doorgaan voor James Bond dan voor een IT-nerd. En zijn blauwe ogen en fraai gewelfde lippen...

'Nou, in dat geval...'

Heel even ben ik van mijn stuk gebracht, tot ik begrijp wat hij bedoelt. 'Sorry, ik raap alles wel op.' Snel laat ik zijn hand

los. Hopelijk ben ik niet rood geworden.

Ik veeg de papieren bij elkaar – de juiste volgorde kan me op dit moment niet schelen – en stop ze in de map. 'Zal ik hem meteen hier laten?'

'Goed idee. Komt u maar mee.' Met een handgebaar maakt hij duidelijk dat ik weer in de lift moet stappen. Dan haalt hij een plastic kaartje uit de zak van zijn jasje, dat hij voor de display houdt, en drukt op 5. Onmiddellijk komt de lift in beweging.

'Zonder mij zou u niet verder naar boven zijn gekomen als u nu was uitgestapt. De liften werken alleen met een pasje.'

'O, dat moet ik onthouden voor morgen.'

'Morgen?' Hij kijkt me onderzoekend aan. Hij is lang – echt lang. Ik kom net tot aan zijn kin.

'Ik moet toch morgen terugkomen? Dat dacht ik tenminste.' Nu heeft hij me toch onzeker gemaakt.

Hij werpt een blik op mijn map. 'Bent u van Secur-Code?'

'Ja.'

'Mooi zo. Dan kunt u me meteen een presentatie geven.'

Een presentatie? Ik raak lichtelijk in paniek. 'Ik moest alleen die map afgeven.'

'Onzin, nu u er toch bent, kunt u het concept ook zelf uitleggen.'

Mijn paniek neemt toe. Normaal gesproken doet Charlie onze presentaties. 'Ik weet niet... Dat is eigenlijk niet mijn taak.'

Hij legt een hand op mijn onderrug en schuift me met map en al de lift uit en een gang in. We passeren een vrouw van middelbare leeftijd achter een bureau, die hij kort toeknikt, en lopen daarna een groter kantoor binnen, waar een indrukwekkend groot houten bureau staat. Bij een muur is een ron-

de vergadertafel van hetzelfde hout neergezet met vijf of zes stoelen.

'Gaat u zitten. Wat wilt u drinken? Koffie, thee, water...?'

Eerlijk gezegd wil ik het liefst hard weglopen. Zijn hand, die nog steeds luchtig op mijn rug ligt, brengt me helemaal van mijn stuk. Nee, ik voel me absoluut niet opgewassen tegen deze hele situatie. Om nog maar te zwijgen over wat Charlie zal zeggen als hij hoort dat ik met zijn klant heb gepraat zonder dat we daar van tevoren afspraken over hebben gemaakt. 'Een kopje thee, alstublieft.'

Hij haalt zijn hand weg, loopt naar de deur en steekt zijn hoofd om het hoekje. 'Sarah, wil je ons alsjeblieft twee thee brengen? Dank je.' Hij gaat tegenover me zitten. 'Wilt u de papieren misschien eerst sorteren?'

'Als u even tijd hebt...' Dankbaar neem ik zijn voorstel aan. Zo heb ik tenminste de kans om te bekijken wat voor presentatie Charlie heeft meegenomen. We hebben een standaardpresentatie, die ik natuurlijk ken, maar afhankelijk van de klant en de omvang van het project zijn er natuurlijk verschillende specificaties.

Omdat Sarah op dat moment binnenkomt met de thee, win ik nog een beetje tijd. Het blijkt gelukkig onze standaardpresentatie te zijn. Ik haal diep adem.

'Nou,' begin ik, 'meestal beginnen we met een penetratietest. We doen onderzoek naar de beschikbare informatie over het systeem, daarna scannen we het op geopende ports en op mogelijke zwakke plekken. Vervolgens kijken we hoe die voor ongeoorloofde infiltratiepogingen of mogelijke hackaanvallen gebruikt zouden kunnen worden.' Onzeker kijk ik naar hem. Hij heeft zijn voorhoofd gefronst.

Ik schraap mijn keel en ga verder. 'De meeste gaten in de be-

veiliging van een bedrijf zijn terug te voeren op foute configuraties die door eigen medewerkers veroorzaakt worden, met opzet of uit nalatigheid. En natuurlijk zijn er mogelijke manipulaties van buitenaf, hetzij door hackers, hetzij door scriptkiddies. We doen black- en whitebox-tests. Uiteraard uitsluitend in overleg met u en...' Ik raak de draad kwijt en begin opnieuw. 'We voeren vanzelfsprekend ook een performanceoptimalisatie uit, net wat u wilt...' Nu zit ik te raaskallen. Verdomme, waarom heeft Charlie me niet op z'n minst ingelicht over deze klant, of nog liever: over de concrete opdracht?

Christopher Brooks kijkt inmiddels echt boos. Er is duidelijk iets mis.

'Sorry,' zeg ik, 'was dat niet zo afgesproken?'

'Uw firma zou onze software inderdaad op beveiligingsgebreken onderzoeken en aanpassen, dat klopt. Ik heb alleen het gevoel dat u zelf geen flauw idee hebt waar het over gaat. Ik had verwacht dat uw baas iemand zou sturen die wat beter was voorbereid. Deze presentatie van mogelijkheden bij uw onderneming is pure tijdverspilling.'

Wat dom van me. De opdracht is natuurlijk al gegeven. Toch ben ik van mijn stuk gebracht. Testen en programmeren hadden we toch ook vanuit Berlijn kunnen doen? Waarom dan met twee medewerkers naar Londen vliegen? Waarom die geheimzinnigdoenerij over dit hele project?

Snel sla ik de map dicht. 'De kick-offmeeting is immers uitgesteld naar morgenochtend. Eigenlijk zou ik alleen de informatie afleveren. Ik hoop dat morgenochtend alles duidelijk wordt, als onze projectleider erbij is.'

Wat ik niet kan garanderen, denk ik bij mezelf. Ik heb moordneigingen als ik aan Charlie denk.

'U hoeft me niet zo grimmig aan te kijken.'